

1714

L'esclat de la Guerra

Al final de 1701 una barreja d'interessos dinàstics, econòmics i comercials, juntament amb la temença que es construís una gran potència francoespanyola que desequilibrés l'escenari internacional, van fer esclatar a escala europea la Guerra de Successió espanyola.

Internament el conflicte es desfermà el 1705, quan Catalunya i els altres territoris de la Corona d'Aragó abraçaren majoritàriament la causa austriacista atès el convenciment que l'arxiduc Carles respectaria les constitucions i lleis catalanes enfront de l'uniformisme i centralisme borbònic.

Setge de Barcelona (11 de setembre de 1714)

L'ocupació de Catalunya

A partir de 1707 l'exèrcit borbònic anà fent incursions cada cop més freqüents i profundes en territori català. La batalla d'Almansa (25 d'abril de 1707), amb victòria borbònica, marcà un punt d'inflexió important al conflicte. Com a conseqüència d'aquesta batalla, els exèrcits borbònics van ocupar els regnes d'Aragó i de València. El juny d'aquest mateix any, Felip V abolia les institucions i constitucions aragoneses i valencianes. Pocs mesos després caigueren sota domini borbònic Lleida, Tàrraga, Cervera i Tortosa. A la primavera de 1711 Girona fou ocupada pels borbònics.

L'ocupació de la Cerdanya, l'Empordà i el Gironès, juntament amb la presència de tropes borbòniques per les terres de Vic, Olot i Manresa, entre d'altres, donaren un tomb al desenvolupament de la guerra.

Malgrat aquestes derrotes, els austriacistes aconseguiren algunes victòries a les batalles d'Almenar (1710), els Prats de Rei (1711), setge de Cardona (1711), batalla de Talamanca (1714).